

บทที่ 6

โครงสร้างของบทสนทนา (Conversational Structure)

เค้าโครงเรื่อง

บทนำ

- 1. ระเบียบการสนทนาในระดับสองผลัดพูด (Local Organization)**
 - 1.1 การผลัดกันพูด (turn-taking)
 - 1.2 การผลัดกันพูดที่เกิดคู่กัน (adjacency pairs)
- 2. ระเบียบการเปิดและปิดสนทนา (Overall Organization)**
 - 2.1 การเปิดการสนทนา (opening sections)
 - 2.2 การปิดการสนทนา (closing sections)
- 3. ผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด (dispreferred) และผลัดแก้ (repair)**
 - 3.1 ผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด
 - 3.2 ผลัดแก้
- 4. ผลัดเกริ่นล่วงหน้า เพื่อบ่งบอกจุดประสงค์ในการพูด (pre-sequences)**
- 5. บทสรุป**
- 6. กิจกรรมท้ายบท**

จุดประสงค์ของการเรียนรู้

หลังจากเรียนบทนี้แล้วผู้เรียนจะ

1. บอกได้ว่าโครงสร้างของบทสนทนาเป็นอย่างไร และประกอบด้วยอะไรบ้าง
2. ระบุได้ว่าระเบียบของการผลัดกันพูดมีอะไรบ้าง

3. ระบุลักษณะของการผลักดันพูดที่เกิดคู่กันได้ พร้อมยกตัวอย่างทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
4. ระบุได้ว่าระเบียบของการเปิดและปิดการสนทนา มีอะไรบ้าง
5. บอกได้ว่าตอนใดของบทสนทนาเป็นการเปิดและการปิดสนทนา
6. บอกลักษณะผลักดันแก้พร้อมยกตัวอย่างได้
7. บอกลักษณะผลักดันเกริ่นล่วงหน้า เพื่อบ่งบอกจุดประสงค์ของการพูดได้

บทนำ

ในการตีความหมายตรงหรือความหมายบ่งชี้เป็นนัยก็ตาม ผู้ฟังจะต้องอาศัยบริบท โดยเฉพาะความเชื่อมโยงของข้อความเพื่อช่วยในการตีความหมายซึ่งจะพบในบทสนทนา ลักษณะของภาษาในบทสนทนาจะแสดงถึงการใช้ภาษาอย่างอัตโนมัติ โดยไม่มีการคิดถ่วงครองคำพูดมาก่อนล่วงหน้า มาถึงบทนี้นักศึกษาจะเห็นได้ว่า การตีความหมายของดร.ชนิพนธ์ หรือความหมายบ่งบอกเป็นนัย หรือสภาวะเกิดก่อนหรือวัจนกรรมก็ตามขึ้นอยู่กับบริบทที่ประกอบขึ้นเป็นบทสนทนาทั้งสิ้น

1. ระเบียบการสนทনারะดับสองผลัดพูด (Local Organization)

1.1 การผลัดกันพูด (turn-taking) ในการสนทนานั้นจะต้องมีผู้หนึ่งพูดแล้วก็หยุด และผู้ร่วมสนทนาอื่นก็เริ่มพูดและหยุด นั่นก็คือเมื่อ (ก) พูดจบลง (ข) ก็พูดต่อดังเช่น ก-ข-ก-ข-ก-ข เป็นต้น ผู้ที่พูดคนแรก (ก) อาจจะเชื้อเชิญให้คนต่อไปคือ (ข) พูด หรือ (ข) อาจจะพูดสอดขึ้นมากลางคันก็ได้ Sacks, Schegloff & Jefferson (1978) ได้กำหนดกฎของการพูดไว้ดังนี้ซึ่ง Levinson (1983:301) ได้รวบรวมไว้

กฎที่ 1 (ก) ถ้าผู้ที่พูดอยู่เลือกคนที่พูดต่อไป ผู้ที่กำลังพูดอยู่จะต้องหยุดพูดและคนที่ได้รับการคัดเลือกก็จะต้องพูดต่อไป

(ข) ถ้าผู้ที่กำลังพูดอยู่ไม่ได้เลือกผู้ใดให้พูดต่อจากตน ผู้ร่วมสนทนาคนหนึ่งคน

ใดอาจจะเสนอตนเองให้เป็นผู้พูดได้และก็พูดต่อไป จนกระทั่งมีการเปลี่ยนผลัดกัน

(ค) ถ้าผู้ที่กำลังพูดอยู่มิได้เลือกคนที่พูดคนต่อไป และไม่มีผู้ร่วมสนทนาอื่นเสนอ

ตัวจะพูด ผู้ที่กำลังพูดอยู่ก่อนสามารถพูดต่อไปได้

กฎที่ 2 เมื่อผู้ที่กำลังพูดพูดจบลง เขาก็เริ่มที่จะทำตามกฎที่ 1 คือ (ก) – (ค) ได้อีก

ขอให้นักศึกษาดูตัวอย่าง (1) ประกอบกฎข้างต้น

(1) A: That's a lovely suit you're wearing

B: You can't mean this old thing.

A. เป็นผลัดชุดที่หนึ่ง และ B เป็นผลัดชุดที่สอง จากตัวอย่าง (1) นี้ A พูดจบ B จึงพูดต่อ Sacks, Schegloff and Jefferson (1978) ตั้งกฎข้างต้นนี้โดยอาศัยข้อมูลที่เป็น การสนทนาโดยทั่วไปที่ไม่เป็นทางการหรือพิธีตรอง เช่น ไม่ใช่การสนทนา โต้ตอบในศาล ในพิธีทางศาสนา ในการเรียนการสอน นอกจากการผลัดกันพูด แล้ว บางครั้งเมื่อผู้พูดผลัดแรกยังพูดไม่จบ ผู้ที่พูดผลัดสองก็อาจพูดสวนขึ้นมา ก็ได้ ดังตัวอย่างเช่น

(2) A: Uh you have been down here before, haven't you?

B: Yeah. (B พูดสวนขึ้นมาในขณะที่ A พูด haven't you?)

(Sack, Schegloff & Jefferson, 1978:17)

การพูดสอดขึ้นมาของ B โดยที่ A ยังไม่ทันจะพูดจบนั้น B อาจจะไม่เจตนาก็ได้ ทั้งนี้ เป็นเพราะ B ไม่รู้ว่า A จะต่อคำพูดของตนด้วยคำถามท้ายประโยค (tag-question) แต่ บางครั้งผู้ที่พูดสอดขึ้นมาที่ตั้งใจจะทำเช่นนั้นเพราะไม่เห็นด้วยกับข้อความที่ผู้พูด ผลัดแรกพูด ดังตัวอย่างเช่น

(3) A: Well, I wrote what I thought was a reasonable explanation.

B: I think it was a very rude letter.

(Levinson, 1983:299)

ในตัวอย่าง (3) นี้ A ยังพูดคำว่า a reasonable explanation ไม่ทันจบ B ก็รีบแย้งขึ้นมา ตามความคิดเห็นของตนทันที และบางครั้งเมื่อผู้พูดผลัดแรกพูดจบผู้พูดผลัดที่สองก็ ยังคงเงียบไม่พูด ผู้พูดผลัดแรกจึงพูดขึ้นมาอีก ดังตัวอย่างเช่น

(4) A: Is there something bothering you or not?

(หยุดประมาณ 2-3 วินาที)

B: Yes or no.

A: Eh?

B: No.

(Atkinson & Drew. 1979:52)

1.2 การผลัดกันพูดที่เกิดคู่กัน (Adjacency pairs) คือผลัดพูดสองผลัดที่เกิดขึ้นในช่วงของการพูดที่ใกล้เคียงกันและมีเนื้อหาสาระที่ต่อเนื่องกันเสมอเป็นสูตร ตัวอย่างเช่นคำถามคู่กับคำตอบ คำขอร้องคู่กับคำตกลงรับคำ คำเสนอช่วยคู่กับคำตอบรับความช่วยเหลือ คำขอโทษคู่กันกับคำให้อภัย เป็นต้น Levinson (1983:303) ได้รวบรวมลักษณะเด่นของการผลัดกันพูดที่เกิดคู่กันได้ดังนี้คือ

- (i) ผลัดพูดที่หนึ่งจะตามด้วยผลัดพูดที่สองมาติด ๆ
- (ii) ผู้ที่พูดผลัดที่หนึ่งและผลัดที่สองจะเป็นคนละคนกัน
- (iii) ผลัดที่หนึ่งจะต้องมาก่อนผลัดที่สองจะสลับกันไม่ได้เช่นเมื่อผลัดที่หนึ่งเป็นคำถาม ผลัดที่สองก็ต้องเป็นคำตอบ
- (iv) การผลัดกันพูดที่เกิดคู่กันนี้สับเปลี่ยนคู่ไม่ได้ เช่น ผลัดที่หนึ่งเป็นคำทักทาย ผลัดที่สองก็ต้องเป็นคำทักทาย นั่นก็คือผลัดที่สองจะเป็นคำตอบรับคำขอร้องไม่ได้

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของการผลัดกันพูดที่เกิดคู่กัน

(5) คำทักทาย/คำทักทาย

A: Good morning. How are you? (ผลัดพูดที่หนึ่ง)

B: Good morning. How are you? (ผลัดพูดที่สอง)

(6) คำเสนอให้/คำตอบรับการเสนอให้

A: Would you like some more chicken? (ผลัดพูดที่หนึ่ง)

B: Yes, please. (ผลัดพูดที่สอง)

(7) คำทักทาย/คำทักทาย

A: Hello. (ผลัดพูดที่หนึ่ง)

B: Hello. (ผลัดพูดที่สอง)

(8) คำขออนุญาต/คำอนุญาตให้ทำตามขอ

A: May I turn on the air-conditioner? (ผลัดพูดที่หนึ่ง)

B: Please do. (ผลัดพูดที่สอง)

(9) คำขอบคุณ/คำรับคำขอบคุณ

A: Thanks for your help. (ผลัดพูดที่หนึ่ง)

B: It's my pleasure. (ผลัดพูดที่สอง)

(10) คำประกาศความสำเร็จ/คำแสดงความยินดีต่อความสำเร็จ

A: I've passed the exam. (ผลัดพูดที่หนึ่ง)

B: Congratulations! (ผลัดพูดที่สอง)

บางครั้งผลัดสองผลัดที่เกิดคู่กันนี้อาจจะไม่ตามกันมาติด ๆ ดังตัวอย่าง (5)-(10) ก็ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะถูกผู้พูดผลัดที่หนึ่งย้อนถามขึ้นมา ผลัดชนิดที่แทรกเข้ามาระหว่างการผลัดกันพูดที่เกิดคู่กันนี้ Schegloff (1972a) เรียกว่าผลัดแทรก (insertion sequences) ดังตัวอย่างเช่น

(11) A: May I have a bottle of Mich? (คำถามที่ 1)

B: Are you twenty-one? (คำถามที่ 2)

A: No. (คำตอบคำถามที่ 2)

B: No. (คำตอบคำถามที่ 1)

(Merrit, 1976:333)

ในตัวอย่างนี้ผลัดแทรกคือ Are you twenty-one? และ No. ซึ่งเป็นคำตอบของคำถามที่สอง ผลัดแทรกนี้แทรกระหว่างคำถามเชิงคำขอร้อง ทั้งนี้ในประเทศอังกฤษมีกฎหมายว่าถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบเอ็ดปีจะซื้อเหล้าไม่ได้ ด้วยเหตุนี้พอ A ซึ่งเป็นผู้ซื้อตอบว่าตนยังอายุไม่ถึง 21 ปี คนขาย B จึงไม่ขายเหล้า Mich ให้

นอกจากผลัดแทรกที่เข้ามาขัดระหว่างการผลิตกันพูดที่เกิดคู่กันแล้ว บ่อยครั้งที่ผลัดแทรกก็มีการกระทำเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของผู้ที่พูดผลัดแรกด้วย ดังตัวอย่างเช่น

(12) B: U: hm what's the price now eh with V.A.T.?

do you know eh?

A: Er I'll just work that out for you.

B: Thanks. (B. พูดแสดงการขอบคุณที่ A. จะช่วยเป็นธุระค้นหาคำตอบ
คำถามที่ตนถามไป)

A: Three pounds nineteen a tube sir.

ทั้ง A. และ B. หยุดพูด A. หยุดพูดชั่วขณะหนึ่งเพื่อค้นหาเอกสารที่ระบุราคาสินค้าที่
รวมภาษีมูลค่าเพิ่มเข้าไปด้วย หลังจากนั้นจึงตอบว่า Three pounds nineteen a tube sir.
ซึ่งเป็นคำตอบคำถามที่ 1)

2. ระเบียบการเปิดและปิดการสนทนา (Overall organization)

2.1 เมื่อเริ่มต้นสนทนานั้น ผู้ร่วมสนทนาจะทักทายกันซึ่งก็คือการปลัดกันพูด
ที่เกิดคู่กันหรือมีขณะนั้นก็เริ่มด้วยการเรียกชื่อและขานรับ (summons-answers) หลังจากนั้น
จึงเริ่มพูดสิ่งที่ตนต้องการพูด ดังตัวอย่างเช่น

คำทักทาย

(13) A: Hello. How are you?

B: Hello. I'm fine. How are you?

ตัวอย่าง (14) (i) - (iii) คัดมาจาก Terasaki (1976:12,13)

(14) (i) A: Jim: ก: จ๊อน (คำเรียก)

B: Yeah? ข: ทำไมหรือ (คำขานรับ)

(ii) A: Mom ก: แม่ครับ (คำเรียก)

B: What? ข: อะไรหรือลูก (คำขานรับ)

(iii) A: (ก๊อก ๆ ๆ ๆ) ก: (ก๊อก ๆ ๆ ๆ) (คำเรียก)

B: Come in. ก: เข้ามาได้จ๊ะ (คำขานรับ)

(15) Child: Mummy (คำเรียก)

Mother: Yes dear. (คำขานรับ)

(หยุดชั่วครู่ดีใจ)

Child: I want a cloth to clean (the) windows.

(Atkinson & Drew, 1979:46)

- (16) A: Mary (คำเรียก)
 B: Yeah (คำขานรับ)

A: Get me a glass of orange juice, will you?

จากตัวอย่าง (14) และ (16) นี้ นักศึกษาจะสังเกตเห็นได้ว่าการเรียกและการขานรับนั้นแตกต่างไปจากการทักทาย ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียก/การขานรับนั้นเป็นผลลัพท์ที่แสดงว่าผู้พูดผลัดแรกมีเรื่องต้องพูดต่อไปหรือต้องการให้ผู้ขานรับทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้ดังใน (16) ด้วยเหตุนี้การเรียก/การขานรับจึงมิใช่การผลัดกันพูดที่เกิดคู่กันเช่นการทักทาย Levinson (1983:310) ได้ให้ข้อสังเกตว่า ผู้ขานรับมักจะพูดว่า What, what is it? หรือ Yeah ซึ่งก็คล้ายกับในภาษาไทยของเขาซึ่งผู้ขานรับจะตอบว่า อะไรนะ มีอะไรหรือ เรียกทำไม ทำอะไรหรือ หือ ว่าไง ส่วนผลลัพท์ที่สามก็จะเป็เหตุผลว่าทำไมจึงเรียกขาน สำหรับการสนทนาทางโทรศัพท์นั้นก็มักจะเป็ไปตามรูปแบบเช่น (17) (Levinson, 1983:311)

(17) เจ หมายเลขโทรศัพท์ถึงแอน

ผลลัพท์ที่ 1 แอน: Hello

ผลลัพท์ที่ 2 เจ: Hi (เจจำเสียงแอนได้)

ผลลัพท์ที่ 3 แอน: Oh hi. (แอนจำเสียงเจได้)

จากตัวอย่าง (17) นี้จะเห็นได้ว่า เจซึ่งเป็นผู้เริ่มต้นการสนทนาทางโทรศัพท์มิใช่เป็นผู้เริ่มพูดผลลัพท์ที่ 1 ผู้เริ่มผลลัพท์ที่ 1 กลับเป็นผู้รับโทรศัพท์ Levinson (1983: 312) ได้กำหนดกฎเกณฑ์ของการเริ่มต้นเวลาพูดโทรศัพท์ไว้ดังนี้

ก. หมายเลขโทรศัพท์ของ ข. (การเรียกขาน)

ผลลัพท์ที่ 1 ข: Hello (การขานรับและบอกว่าตนคือใคร)

ผลลัพท์ที่ 2 ก: Hi (การทักทายผลลัพท์ที่ 1 โดยแสดงให้เห็นว่า ก. รู้แล้วว่า ก. คือใคร)

ผลลัพท์ที่ 3 ข: Oh hi. (การทักทายผลลัพท์ที่ 2 โดยแสดงว่า ข. รู้ว่า ก. คือใคร)

ขอให้นักศึกษาพิจารณาอีกตัวอย่างหนึ่งว่า

(18) ผลัดพูดที่ 1 Ron Benson: 213562. Ron Benson.

ผลัดพูดที่ 2 Tom Parker: Hello, Ron. Tom Parker here. How are you?

ผลัดพูดที่ 3 Ron Benson: Oh, hello Tom. I'm fine. Er.. rather busy at the moment.

ผลัดพูดที่ 4 Tom Parker: Sorry to disturb you. I'll keep it short.

Could you give me the address of that person you mentioned last week?...

(คัดจาก Telephoning in English by B. Jean Naterop and Rod Revell (1987: 9))

นักศึกษาจะเห็นว่าถึงแม้ว่าการสนทนา (18) ถ้าดูเพียงผิวเผินจะแตกต่างไปจากกรอบที่ 1 ที่ Levinson ได้กำหนดไว้ แต่ถ้านักศึกษาศึกษาพิจารณาอีกครั้งหนึ่งก็จะเห็นได้ว่าที่ Ron Benson พูดผลัดที่หนึ่งนั้นก็เป็นการขานรับและบอกว่าตนคือใคร ที่ Tom Parker พูดก็เป็นการทักทายและแนะนำว่าตนรู้ว่าพูดอยู่กับใคร ส่วนผลัดที่สามนั้นก็เป็นการเริ่มการทักทายและแนะนำให้รู้ว่าตนกำลังพูดอยู่กับใคร ส่วนผลัดที่ 4 ก็เป็นการเริ่มเรื่องที่ตนต้องการพูด

บางครั้งรูปแบบการสนทนาเชิงธุรกิจระหว่างคนสนิทกันก็ตรงกันกับกรอบที่ Levinson ได้กำหนดไว้ ดังตัวอย่างเช่น

ผลัดพูดที่ 1 (19) Boy Troy: Hello, can you give me Jack Nelson, please?

ผลัดพูดที่ 2 Secretary: Hold on please. I'll see if he's in his office.

ผลัดพูดที่ 3 Jack Nelson: Nelson here. What can I do for you?

Roy Troy: Hello Jack. Bob Troy from Deminion Light.

ผลัดพูดที่ 4 Jack Nelson: Hi Bob, good to hear from you. What's on your mind?

ผลัดพูดที่ 5 Bob Troy: Jack, we talked about getting together to discuss the spring sales meeting.

(คัดจาก Naterop และ Revell, 1987: 91)

(ตัวอย่างนี้แสดงว่า หลังจากที่เลขานุการต่อสายให้ Bob Troy พูดกับ Jack Nelson แล้ว การสนทนาก็ดำเนินไปอย่างปกติ คือ มีการทักทายและแนะนำแต่ละฝ่ายก็จำเสียงของกันและกันได้ และหลังจากการทักทาย Rob Troy ก็เกริ่นหัวเรื่องของข้อความที่เขาต้องการจะคุยด้วยกับ Jack Nelson ในประโยคสุดท้ายของตัวอย่าง (19) นี้ และตัวอย่างนี้ก็เป็นการย้ำผลของการวิจัยของ Schegloff (1979) ที่ว่าหลังจากการเปิดการสนทนาก็จะเป็นหัวเรื่องของการสนทนา ดังตัวอย่างของ Schegloff (1979 : 47)

(20) R: Hello.

C: Hello Rob. This is Laurie. How's everything?

R: (ทำเสียงเหมือนคนเป็นหวัด) Pretty good. How's about you?

C: Jus' fine. The reason I called was to ask...

สำหรับการสนทนาทางโทรศัพท์ที่เป็นธุรกิจจริง ๆ กล่าวคือเป็นการสนทนายาระหว่างคนสองคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนมีการทักทายแต่ไม่มีการถามสารทุกข์สุกดิบซึ่งกันและกัน ดังตัวอย่างเช่น

(21) Booking Clerk: Concert Bookings, good morning.

Jack Snow: This is Jack Snow. Can you tell me if there are any tickets left for the Boston Symphony Orchestra on Sunday?

(คัดจาก Naterop และ Revell, 1987: 92)

นักศึกษาจะสังเกตได้ว่า Jack Snow บอกจุดประสงค์ของการที่เขาโทรศัพท์มาตั้งแต่ผลัดพูดที่ 2 ซึ่งแตกต่างไปจากตัวอย่าง (19) ที่หัวข้อของการสนทนาเริ่มปรากฏในผลัดพูดที่ห้า และใน (20) ก็เป็นผลัดที่สี่ เป็นต้น

2.2 การปิดการสนทนา (closing sections) การปิดการสนทนาต้องอาศัยวิธีพูดที่ละมุนละม่อมโดยที่ฝ่ายที่เริ่มเป็นผู้ปิดการสนทนาจะต้องพูดโดยที่ไม่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าตนเองถูกบังคับให้หยุดพูดทั้ง ๆ ที่มีเรื่องสำคัญต้องพูดอีกมาก กล่าวคือถ้าปิดการ

(22) R: Why don't we all have lunch?

C: Okay so that would be in St. Jude's, would it?

R: Yes.

C: Okay so.

R: One o'clock in the bar.

C: Okay.

R: Okay?

C: Okay then thanks very much George.

R: All right.

C: See you there.

R: See you there.

C: Okay.

R: Okay bye.

C: Bye.

ในภาษาไทยก็เช่นกัน ก่อนปิดการสนทนา แต่ละฝ่ายหรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมักจะพูด
เป็นเชิงว่าอยากพบกันอีก

(23)ก. แล้วเราจะพบกันอีกไหมนี่

ข. ถ้ายังไม่พบกันก็โทรไปคุยด้วยแล้วกัน ฝากความคิดถึงพี่ต้อง
ด้วยแล้วกันนะ

ก. ขอบใจจ้ะ แล้วจะบอกต่อให้ มีอะไรก็โทรไปแล้วกัน

ข. เออแล้วเจอกันอีก

ก. จ๊ะ แล้วเจอกันอีก หวัดดี

Levinson (1983: 317) ได้สรุปเปรียบเทียบการปิดการสนทนาไว้ดังนี้คือ

- (i) สำหรับการปิดการสนทนาเกี่ยวกับเรื่องที่ยังค้างและยังพูดไม่ทันจบ ก็จะมีการนัดพบกันครั้งต่อไป หรือถามสารทุกข์สุกดิบของญาติหรือพี่น้องของอีกฝ่ายหนึ่ง
- (ii) กล่าวคำบ่งบอกถึงการเริ่มปิดการสนทนา เช่น Okay, All right, So เป็นต้น
- (iii) กล่าวขอบคุณที่อีกฝ่ายหนึ่งช่วยทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้หรือแสดงความเป็นห่วงเรื่องสุขภาพของอีกฝ่ายหนึ่ง เช่น พูดว่า Well I just wanted to know how you were.
หลังจากนั้นก็ใช้คำพูดซึ่งแสดงถึงการเริ่มปิดการสนทนาดังใน (ii)
- (iv) ปิดการสนทนาโดยพูดว่า Bye, Righteo, Cheers เป็นต้น

3. ผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด (dispreferred) และผลัดแก้ (repair)

3.1 ผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด คือ คำพูดตอบโต้ที่ไม่เป็นไปตามรูปแบบปกติหรือตามความคาดหมายของผู้พูด กล่าวคือผู้พูดผลัดที่สองตอบโต้ช้าลงเต็มไปด้วยความลังเล พูดข้อความที่ขัดกัน เช่น พูดขอโทษแทนคำตอบรับเมื่อผู้พูดผลัดแรกพูดเชื้อเชิญหรือพูดให้คำแนะนำดังตัวอย่างเช่น

(24) B: She says you might want that dress I bought, I don't know whether you do.

A: Oh thanks (well), let me see I really have lots of dresses.

(Levinson, 1983: 335)

คำพูดของ A เป็นผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด นั่นก็คือ A พูดปฏิเสธที่จะไม่ต้องการเสื้อที่ B พูดชักชวนให้ซื้อ ถ้า A พูดตอบรับคำเสนอ A ก็จะพูดว่า Yes, I'd love to.

(25) A: Uh if you'd care to come and visit a little while this morning I'll give you a cup of coffee.

B: Thanks. I'd love to.

(26) A: Uh if you'd care to come and visit a little while this morning I'll give you a cup of coffee. (คำเชื้อเชิญ)

B: Hehh Well that's awfully sweet of you. (ลั้งเลที่จะตอบ) ... I don't think I can make it this morning. (ตอบปฏิเสธ) hh uhum I'm running an ad in the paper and ...and uh I have to stay near the phone. (เหตุผลว่าทำไมจึงปฏิเสธ)

จากตัวอย่าง (25) และ (26) นี้ นักศึกษาจะสังเกตได้ว่าผลัดพูดตามคาดคือคำตอบรับคำเชื้อเชิญนั้นสั้นมาก เมื่อเทียบกับผลัดพูดตอบที่ไม่เป็นไปตามคาดเช่น (26) กล่าวคือใน (26) ก่อนปฏิเสธคำเชื้อเชิญ B กระทบกระอ่วนและลั้งเลที่จะพูด โดยใช้คำ hehh well นอกจากนี้ยังพูดขอบคุณไปด้วย ก่อนที่จะบอกเหตุผลว่าทำไมตนจึงปฏิเสธ ในภาษาไทยก็เช่นกัน ผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาดจะมีความยาวเยิ่นเย้อและผู้พูดก็พูดอย่างลั้งเลเช่นเดียวกันกับที่ B พูดใน (26) ขอให้ นักศึกษาพิจารณาตัวอย่าง (27) และ (28)

(27) ก: ไปดูคอนเสิร์ตที่สนามกีฬากันไหมเธอ

ข: เอ้ออ้า...ขอบใจนะที่ชวน วันนี้เอ้ออ้า...ฝนทำท่าจะตกเดี๋ยวยอดคิดแล้วฉันก็ต้องไปรีบลูกด้วย ไว้วันหลังก็แล้วกันนะเธอ

(28) ก: ไปดูคอนเสิร์ตที่สนามกีฬากันไหมเธอ

ข: ไปซิ อยากดูเบิร์ดมานานแล้ว

นักศึกษาจะบอกได้ทันทีว่าคำพูดของ ข ใน (27) เป็นผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด ทั้งนี้เป็นเพราะ ข เริ่มต้นตอบด้วยความกระทบกระอ่วน และเหตุผลที่ทำไมจึงปฏิเสธ คำชวนก็ยาวมาก ถ้าเทียบกับคำตอบของ ข ในข้อ (28)

Levinson (1983: 334) ได้รวบรวมผลงานวิจัยทางด้านนี้ของ Pomerantz (1975:42) Atkinson & Drew (1979: บทที่ 2) และ Wooton (?) ไว้เพื่อแสดงถึงลักษณะของผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามปกติ

(ก) การพูดอีกอึกและเต็มไปด้วยความลังเล:

(i) โดยการหยุดพูด

(ii) โดยใช้คำ Uh และ Well

(iii) โดยแก้สิ่งที่ตนพูดผิดออกไปซึ่งวิธีนี้ต่อไปจะเรียกว่าผลัดแก้ (ดู 3.2) หรือโดยใช้ผลัดแทรก

(ข) การใช้คำหรือวลีต่อไปนี้เกริ่นก่อนที่จะบอกเหตุผลของการตอบปฏิเสธ:

(i) โดยใช้คำ Uh และ Well

(ii) โดยการพูดแสดงความเห็นด้วยก่อนแล้วจึงบอกปฏิเสธ

(iii) โดยพูดแสดงความขอบคุณแทนการตอบรับการเสนอความช่วยเหลือ การเชื้อเชิญ การแนะนำ

(iv) การใช้คำขอโทษแทนการตอบรับคำขอร้อง การเชื้อเชิญ เป็นต้น

(v) การใช้ประโยคที่นำหน้าด้วย I don't know for sure, but...

(ค) การบอกเหตุผลว่าทำไมจึงกล่าวปฏิเสธ

(ง) การตอบปฏิเสธของผลัดพูดที่หนึ่งโดยตอบอย่างอ้อมค้อม

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างเพื่อประกอบกฎดังกล่าวข้างต้น

(29) (Wooton (คัดจาก Levinson, 1983: 335): ตัวอย่างนี้แสดงการหยุดพูดเพื่อบ่งบอกถึงคำตอบปฏิเสธ

ลูก: Can I go down and see him?

(ไม่มีเสียงพูดตอบจากแม่)

: Common.

(ไม่มีเสียงตอบจากแม่)

Come and to see him.

(ไม่มีเสียงตอบจากแม่)

Common.

แม่: No

(30) (Wooton (คัดจาก Levinson, 1983: 335) : ตัวอย่างนี้แสดงถึงผลัดแก้ นั่นก็คือผู้พูดผลัดที่หนึ่งพูดไม่ชัดเจน ผู้พูดผลัดที่สองจึงแนะนำให้ผู้พูดผลัดที่หนึ่งพูดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ผลัดที่หนึ่ง ลูก: I want my own tea myself.

ผลัดที่สอง แม่: You want what?

ผลัดที่ 3 ลูก: My tea myself.

ผลัดที่ 4 แม่: Now? We are all having tea together.

(31) (Levinson (1983: 335) : ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด (ดูกฎ ข (i)) คือการใช้คำพูดแสดงการลังเล เช่น คำ Well และลักษณะ (ค) คือผู้ตอบปฏิเสธโดยบอกเหตุผลของตน (ดูคำพูดของ C)

R: What about coming here on the way or doesn't that give you enough time?

C: Well no I'm supervising here.

(32) (Levinson (1983: 325)): ตัวอย่างนี้แสดงถึงการใช้คำหรือวลีที่แสดงการลังเลเชิงปฏิเสธ (ตามลักษณะ ข. (v)) ในตัวอย่างนี้คือคำ Ahumm. พร้อมทั้งคำตอบปฏิเสธตามลักษณะ ง.

C: Um I wondered if there's any chance of seeing you tomorrow sometime morning or before the seminar.

R: Ahum. I doubt it.

(33) (Levinson (1983: 335-336)): ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการใช้คำขอโทษเพื่อตอบคำขอร้อง ซึ่งตรงกับลักษณะ ข. (iv)

A: (to operator) Could I have Andrew Roper's extension please? (คำขอเรื่อง)

B: Robin Hardwick's telephone, hello.

A: Andrew? (คำขอเรื่องเพื่อพูดกับ Andrew)

B: No I'm awfully sorry Andrew's away all week. (คำขอโทษ)

นอกจากคำขอเรื่อง การเชื้อเชิญ การเสนอความช่วยเหลือ การตั้งคำถามแล้วยังมีการกล่าวประเมินซึ่งผู้พูดผลัดที่สองอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับผู้พูดผลัดที่หนึ่งก็ได้ ถ้าเห็นด้วยก็เป็นผลัดพูดที่เป็นไปตามปกติ ถ้าไม่เห็นด้วยก็เป็นผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามปกติ ดังตัวอย่างเช่น

(34) (Powerantz, (1975:I) คัดจาก Levinson (1983: 338))

J: T's – it's a beautiful day out, isn't it?

L: Yeah it's just gorgeous...

L แสดงการเห็นด้วยกับที่ J กล่าวประเมินเกี่ยวกับอากาศเมื่อเขาทั้งสองออกไปเที่ยวนอกบ้าน

(35) (Powerantz 1975:66) คัดจาก Levinson (1983: 338))

R: Well never mind. It's not important.

D: Well, it's important.

(36) ก: หนังสือนั้นตื่นเต้นสินะ

ข: ฉันว่าน่าเบื่อที่สุด ฉันหลับตลอดเรื่องเลย

จากตัวอย่าง (35) และ (36) คำตอบของ D และ ข แสดงว่าทั้ง D และ ข ไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวประเมินของ R และ ก ดังนั้นผลัดตอบโต้ที่ D และ ข พูดจึงถือว่าเป็นผลัดที่ไม่เป็นไปตามคาด ต่อไปให้นักศึกษาพิจารณาผลัดพูดตามเป็นไปตามคาดอีกลักษณะหนึ่ง จาก ตัวอย่างต่อไปนี้

(37) (Powerantz (1975:93) คัดจาก Levinson (1983: 338))

L: ...I'm so dumb I don't even know it.

Hhh! Heh.

W: Y-no, y-you're not dumb... (คำกล่าวที่ไม่เห็นด้วย)

(38)(Powerantz (1975:94) คัดจาก Levinson (1983:336))

L: You're not bored (huh)?

S: Bored? No. We're fascinated. (คำกล่าวที่ไม่เห็นด้วย)

(39)ก: ฉันทึบ้ำจ้ง ทำอย่างนั้นไปไค้

ข: เธอไม่บ้ำหรอก ใครเป็นเธอก็ค้ต้องทำอย่างนั้น

ผลัดที่สองของตัวอย่าง (37)-(39) เป็นผลัดพูดที่ไม่เห็นด้วยกับที่ผู้พูดผลัดแรกกล่าว ประเมิน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าผู้พูดผลัดที่สองต้องการหลีกเลี่ยงการวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น คำกล่าวเชิงไม่ยอมรับสิ่งที่ผู้พูดผลัดแรกพูดคำนี้ทำนองนี้ถือว่าเป็นผลัดพูดตามคาค Leech (1983:138) มีความเห็นเช่นเดียวกับ Pomerantz โดยที่ Leech กล่าวว่าคำตอบที่ไม่เห็นด้วยกันกับคำคำนี้เป็นการแสดงถึงความสุภาพ พร้อมคำกล่าวนี้ Leech ก็ได้ยกตัวอย่างที่บ่งบอกว่าผลัดที่สองไม่สุภาพ ดังตัวอย่าง (40) นี้

(40) A: It was an interesting exhibition, wasn't it?

B: No, it was very uninteresting.

และ Leech (1983:138) ก็ได้ให้ตัวอย่างว่าตอบอย่างไรจึงจะแสดงถึงความสุภาพ ดังตัวอย่าง (41-42)

(41) A: A referendum will satisfy everybody.

B: Yes, definitely.

(42) A: English is a difficult language to learn.

B: True, but the grammar is quite easy.

นักศึกษาจะเห็นว่าคำตอบของ B ใน (41) แสดงถึงการเห็นด้วยเต็มที่กับสิ่งที่ A พูด ส่วนคำตอบของ B ใน (42) แสดงถึงการไม่เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่เพื่อไม่ให้เสียมารยาทก็ต้องพูดว่าเห็นด้วยไว้ก่อนคือ B ใช้คำว่า True เริ่มคำวิจารณ์ของตน หลังจากนั้น B จึงขยายความตอนหลังว่าทำไมไม่เห็นด้วยโดยใช้คำ but หน้าเหตุผลของตน

ตารางต่อไปนี้เป็นการสรุปผลัดพูดตอบรับตามภาคและผลัดพูดตอบรับที่ไม่เป็นไปตามภาค ในกรณีของผลัดพูดที่เกิดคู่กัน (adjacency pairs)

ผลัดที่หนึ่ง	คำขอร้อง	คำเสนอช่วย/ คำเชื้อเชิญ	คำกล่าว ประเมิน	คำถาม	คำติเตียน
ผลัดที่สอง					
ผลัดพูดตอบรับ ตามภาค (preferred)	คำตอบรับ ตามคำ ขอร้อง	คำตอบรับ ความช่วยเหลือ คำเชื้อเชิญ	คำพูดที่แสดง การเห็นด้วย	คำตอบที่ ตรงกับ คำถาม	คำปฏิเสธ คำติเตียน
ผลัดพูดที่ไม่ เป็นไปตามภาค (dispreferred)	คำพูด ปฏิเสธไม่ ทำตามคำ ขอร้อง หรือมีการ ลังเล	คำพูดปฏิเสธ/คำ เสนอช่วย และคำ เชื้อเชิญหรือมีการ ลังเล	คำพูดที่แสดง การไม่เห็น ด้วยหรือมีการ ลังเล	คำตอบที่ไม่ ตรงกับ คำถามหรือ การไม่ตอบ คำถาม/ การ ฟังเฉยหรือ มีการลังเล	คำพูดที่ แสดงการ เห็นด้วย กับคำติ เตียน

3.2 **ผลัดแก้ (repair):** ผลัดแก้คือผลัดพูดที่บ่งบอกถึงการตรวจสอบข้อความที่ได้ยิน Schegloff, Jefferson & Sacks (1977) แบ่งผลัดแก้ออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

- (i) ผลัดแก้ที่เกิดจากการที่ผู้พูดผลัดแรกรู้ว่าตนพูดผิดคำใดหรือตอนใด (self-initiated)
- (ii) ผลัดแก้ที่เกิดจากการที่ผู้พูดผลัดสองเป็นผู้เห็นข้อผิดพลาดจึงพูดชี้แนะข้อผิดพลาดนั้น ๆ (other-initiated)
- (iii) ผลัดแก้ที่เกิดจากการที่ผู้พูดผลัดแรกเป็นผู้แก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง (self-repair)
- (iv) ผู้พูดผลัดที่สองเป็นผู้แก้ไขข้อผิดพลาด (other repair)

ประเภทของผลัดแก้ทั้ง 4 ประเภทข้างต้นนี้มักจะเกิดขึ้นพร้อมกันตามลักษณะต่อไปนี้

- (ก) ผู้พูดผลัดแรกรู้ว่าตนพูดผิดตรงไหน และเป็นผู้แก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ๆ (self-initiated self repair)

- (ข) ผู้พูดผลัดที่สองรู้ว่าผู้พูดผลัดแรกพูดผิดจึงชี้แนะข้อผิดพลาดพร้อมแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ๆ ให้ (other-initiated other repair)
- (ค) ผู้พูดผลัดที่สองชี้แนะข้อผิดพลาดให้แก่ผู้พูดผลัดแรกรู้เพื่อจะได้แก้ไขด้วยตนเอง (other-initiated self repair)

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างของผลัดแก้ประเภทต่าง ๆ จากงานวิจัยของ Schegloff, Jefferson & Becks (1977) ซึ่งผู้เขียนคัดมาจาก Levinson (1983: 340-342)

ตัวอย่างต่อไป นี้ แสดงถึงผลัดแก้ที่ผู้พูดผลัดแรกเป็นผู้แก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง N. ต้องการพูดคำ QUARTER แต่พูดผิดโดยใช้คำ this year แทน

(43) N: She was givin' me all the people that were gone this year I mean this quarter y'//know

J: Yeah

(Schegloff, Jefferson & Sacks, 1977: 368)

ตัวอย่างนี้แสดงถึงผลัดแก้ที่ผู้พูดผลัดที่สองชี้แนะข้อผิดพลาดให้แก่ผู้พูดผลัดแรกรู้เพื่อจะได้แก้ไข

(44) B: hhh Well I'm working through the Amfat Corporation.

A: The who?

B: Amfah Corporation. It's a holding company.

(Schegloff, Jefferson & Sacks, 1977: 378)

ตัวอย่างนี้แสดงถึงผลัดแก้ที่ผู้พูดผลัดที่สองชี้แนะถึงข้อผิดพลาดที่ผู้พูดผลัดที่หนึ่งพูดผิดและผู้ร่วมสนทนาอีกคนหนึ่งเป็นผู้แก้ไข ในที่นี้ L ต้องการจะหมายถึงคำ narrow แต่พูดผิดโดยใช้คำ thin แทน narrow E ผู้ซึ่งร่วมวงสนทนาอยู่ด้วยจึงแก้ไข

(45) L: But y'know single beds'r awfully thin to sleep on.

S: What?

L: Single beds. //They're

E: Y'mean narrow.

L: They're awfully narrow yeah.

Schegloff, Jefferson & Sacks (1977:378)

ตัวอย่างนี้แสดงถึงผลัดแก้ที่ผู้พูดผลัดที่สองเห็นว่าผู้พูดผลัดแรกพูดผิดตรงไหนพร้อมทั้งแก้ไขด้วย

(46) A: Lissena pigeons.

B: Quail, I think.

(47) ก: เมื่อวานนี้คุณแม่ดูพวกน้อง ๆ นั้นก็เลยพลอยแหวนพลอยฝนไปด้วย เอ๊ะ
พูดผิดแล้วต้องพลอยฟ้าพลอยฝน ถึงจะถูก

ตัวอย่างนี้แสดงถึงผลัดแก้ที่ผู้พูดรู้ตัวว่าอ้างคำฟังเพี้ยนจึงแก้ไขด้วยตนเอง

4. ผลัดเกริ่นล่วงหน้าเพื่อบ่งบอกจุดประสงค์ในการพูด (pre-sequences)

ผลัดพูดนี้ผู้พูดผลัดแรกจะใช้เป็นเสมือนอารัมภบทหรือบทนำก่อนที่จะพูดแสดงจุดประสงค์ของตนออกไป เช่น ก่อนที่จะเชิญเพื่อนไปรับประทานอาหารข้างนอกบ้าน ก็อาจจะถามเพื่อนว่า “ว่างหรือเปล่า” หรือ “เธอกำลังทำอะไรอยู่” หลังจากนั้นจึงพูดเชิญหรือขอร้อง หรือการแจ้งข่าว/บอกข่าว ดังตัวอย่างภาษาอังกฤษต่อไปนี้ซึ่งคัดมาจาก Levinson (1983: 346-356)

(i) ผลัดเกริ่นก่อนคำขอร้อง

ในตัวอย่างต่อไปนี้ผลัดเกริ่นจะพิมพ์ตัวเอน

(48) C: *Do you have a hot chocolate?* (ผลัดเกริ่นก่อนคำขอร้อง)

S: mmhmm

C: Can I have hot chocolate with whipped cream?

S: Sure.

(Merrit, 1976: 337)

(49) ก: คุณคะคุณกำลังทำอะไรอยู่หรือเปล่าคะ (ผลิตเกริ่นก่อนคำขอเรื่อง)

ข. อืมม

ก. ขอแรงช่วยเข็นรถหน่อยนะคะ (คำขอเรื่อง)

(ii) ผลิตเกริ่นก่อนคำเชื้อเชิญ

(50) (Atkinson & Drew, 1979: 253)

A: *Whaatcha doin'?* (ผลิตเกริ่นก่อนคำเชื้อเชิญ)

B: Nothin?

A: Wanna drink? (คำเชื้อเชิญ)

(51) ก: นี่เชวันนี้มีอะไรต้องทำอะไรไหม (ผลิตเกริ่นก่อนคำเชื้อเชิญ)

ข: มีเหมือนกัน แต่ทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ ทำไม่หรือ

ก: ไปขอปิ้งกันไหม (คำเชื้อเชิญ)

(iii) ผลิตเกริ่นก่อนการแจ้ง/บอกข้อความ

(52) Terasaki, 1976: 53)

D: *I forgot to tell you the two best things that happen' to me today.* (ผลิตเกริ่นก่อนการบอกข่าวดี)

R: Oh Super. What are they?

D: I got a B+ on my math test...and I got an athletic award.

(53) (Terasaki, 1976:26)

D: *Oh. You know, Yuri did a terrible thing.* (ผลิตเกริ่นก่อนการแจ้ง/บอกข่าวร้าย)

R: hhh! I know.

D: You know?

She committed suicide.

(54) ก: นี่เธอ ฟังให้คินะมันมีอะไรจะบอก (ผลัดเกริ่นก่อนการแจ้งข่าว/บอกข่าว)

ข: ข่าวดีหรือข่าวร้าย

ก: มหา'ลัยปิดเจ็ดวันเพราะน้ำท่วม

5. บทสรุป

โครงสร้างของบทสนทนาที่มีระดับเล็กที่สุดคือการผลัดกันพูดหรือตามที ผู้เขียนให้คำสั้น ๆ ว่าผลัดพูด และเมื่อผลัดพูดคู่ใดก็ตามที่มักจะเกิดคู่กัน ผลัดพูดพูดสองผลัดนี้เรียกว่าผลัดพูดที่เกิดคู่กัน เช่น คำขอเรื่องคู่กับคำตอบรับคำขอเรื่อง คำทักทายคู่กับคำทักทาย เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามระหว่างผลัดพูดที่เกิดคู่กันนี้ อาจจะมีผลัดอื่น ๆ แทรกเข้ามา เช่น ผลัดแทรกซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของคำถามก็ได้ และผลัดแก้ซึ่งตัวผู้พูดผลัดแรกเป็นผู้แก้ข้อผิดพลาดของตนเอง หรือผู้ร่วมสนทนาเป็นผู้แก้ก็ได้ หรือบางครั้งก่อนที่ผู้พูดจะแสดงจุดประสงค์ที่แท้จริงของตน ผู้พูดก็อาจจะพูดเกริ่นก่อนเข้าสู่เนื้อเรื่อง มีข้อสังเกตบางประการสำหรับบทสนทนาที่ยาวหรือค่อนข้างยาวก็คือ การเปิด/ปิดการสนทนาของผู้ร่วมสนทนา ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาจะเห็นได้ว่าผลัดพูดแต่ละผลัดมีหน้าที่หรือบ่งบอกถึงจุดประสงค์ของผู้พูด

6. กิจกรรมท้ายบท

1. จงอธิบายว่าผลัดพูดที่เกิดคู่กันมีลักษณะอย่างไร พร้อมยกตัวอย่างประกอบ
2. ผลัดแก้มีกี่ประเภทอะไรบ้าง จงยกตัวอย่างทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
3. จงบอกลักษณะของผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด พร้อมยกตัวอย่าง
4. จงระบุว่าบทสนทนาเหล่านี้เป็นผลัดพูดชนิดใด: ผลัดแก้ ผลัดพูดที่เกิดคู่กัน ผลัดแทรก ผลัดพูดที่ไม่เป็นไปตามคาด ผลัดเกริ่นก่อนบอกจุดประสงค์ของผู้พูด ผลัดพูดแสดงการเปิด/ปิดการสนทนา

(1) THE FOURTH-GRADER finished her book report aloud to the class and returned to her seat. “That was very nice,” complimented the teacher. “And I’m so glad you didn’t reveal the story’s ending.”

“Well,” replied the girl, “if they want to know, they could rent the video themselves.” –Jacqueline Schiff in *Boys’ Life*

(คัดจาก Reader’s Digest)

(2) AT A GIFT SHOP, a customer noticed an unusual necklace.

“Excuse me,” she called to the clerk, “what’s this necklace made of?”

“Alligator teeth.”

“But it’s more expensive than a pearl necklace.”

“Well,” replied the clerk, “anyone can open an oyster.”

(Joshus E. Melocik, *Readers’ Digest*)

(3) A: Would you like a cup of tea?

B: Thanks . I’m OK.

(4) A: ...and the other leaving on the 21st. Alright?

B: Right. That’s sorted out then.

A: OK?

B: Fine. Thanks very much.

A: OK. BYE.

B: Bye then.

(5) A: Good afternoon.

B: Good afternoon.

(6) A: Do you know where Wat Pho is?

B: Do you know where Wat Phra kaew is?

A: Yeah. I’ve just been there.

B: Well, it’s fifteen minutes’ walk from Wat Phra Kaew.

(7) A: I think that film is fascinating.

B: I'm into it.

(8) A: What're you doing?

B: Just watching television.

A: Let's eat out.

(9) ก: นี่ไงโรงพยาบาลที่พระเทพเสด็จมาวางศิลาจากฤกษ์

ข: ว่าไงนะคะ ศิลาอะไรนะคะ

ก: ศิลาฤกษ์ ช้อโทษพูดผิดไป

(10) A: Do you have Chokeychai milk?

B: Uh, no. We ran out.

A: Okay. Thanks anyway.

B: Sorry.

(11) A: Do you have Singha beer?

B: Yes.

A: Okay. Can I have a dozen then?

B: Sure.

(12) A: Edison invented the telephone?

B: What?

A: Sorry. It's Bell who invented the telephone.

(13) A: Isn't that really fantastic?

B: Yes, it is.

(14) Sandy: But I'm sure they 'll have great food there.

(1.6 seconds)

Sandy: Hmmm—I guess the food isn't great.

Jack: Nah—people mostly go for music.

(คัดจาก Yule (1996: 80))

V. จงระบุปริบทของข้อบทสนทนาแต่ละบท

(คัดจาก Headway: Upper-Intermediate) โดย John & Liz Soars)

VI. จงวิเคราะห์บทสนทนาี้โดยอาศัยโครงสร้างของบทสนทนาในบทที่ 6 เป็นหลัก

(คัดจาก Headway: Upper-Intermediate) โดย John & Liz Soars)